

A PALÁSTHYAK

2016. május Megjelenik minden év májusában 16. szám

ÖSSZEGZÉS

Közel 100 éves hagyomány alapján találkozunk minden év május utolsó vasárnapján Máriabesnyőn. A nap programja, hogy részt veszünk a ½ 11-kor kezdődő misén, majd utána a templom jobb oldalán lévő kis fennsíkon, a pár éve felépített kő filagória körül piknikezünk, beszélgetünk, ismerkedünk. Nemcsak a Palásthyak hatvani ágának tagjait várjuk, hanem mindenkit, aki Palásthy, vagy a Palásthy családhoz tartozik, kapcsolódik. Öröm látni, hogy a

nagy „család” milyen népes, mennyi gyermekkel vesznek részt a szülők. Nem fog kihalni a Palásthy család! Nem kell majd „befordítani” a családi címet. Szóljatok azoknak is, akik erről az összejövételről nem tudnak, vagy még nem hallottak róla. Azok a fiatalok, akik még nem kaphattak a lapunk régebbi számaiból, jelentkezzenek, tudunk adni nekik is, ill. letölthető: www.palasthybt.hu/palasthyak.

P. L.

EMLÉKSZILÁNKOK

A hatvani temető 8-as parcella, 2. sorának közepén (10. sír) van apaági nagyszüleim, Palásthy István és Szmetya Teréz sírja, akiket sajnos már személyesen nem ismerhettem. A síremlék közel 80 esztendő, de még ma is elfogadható az állapota, még kivethető a fejlap mindkét oldalán felfutó szőlő, mely koszorút képez a síremlék szélén. Ez István kívánsága volt – apám, Palásthy Árpád mesélte –, hogy holtában se szakadjon el a szőlőtől.

Palásthy István 1857-ben született Hatvanban. Szőlősgazda, borász és takács volt! Kora tavasztól késő őszig a szőlő (Spiccer és Páskom nevű földrészre emlékszem), télen viszont a szövőszék adott munkát és megélhetést.

Kis vargabetűt teszek a takácsmesterség miatt és javaslom utánanézésre az interneten található közlő SZTRÉS Erzsébet „A Grassalkovich-posztógyár és a hatvani takácsok”, valamint KÜRTI Béla „Takácsok Hatvanban” című munkáját. Már újságunk

1. száma a harmadik oldalon írt róla, Kürti 1948-ban magyarosította a nevét Kratofilról. A Palásthy, a Szmetya és a Kratofil család sógor-koma kapcsolatban voltak, mivel Palásthy és Kratofil fiú is Szmetya lányt vett feleségül. Úgy tudom igen közel laktak egymáshoz és a családfők azonos szakmában dolgoztak. Érdekesség még, hogy Kratofil Dezső tanítóként az erdélyi Barót községben kapott munkát, itt születtek gyermekei, akik közül az 1914-ben született Lajos élvonalbeli labdarúgó, kétszeres magyar válogatott, majd magyar és külföldi klubok sikeres edzője és a magyar labdarúgó válogatott egyik legeredményesebb szövetségi kapitánya lett. Ő volt Baróti Lajos.

István nem siette el a nőülést, sokszor élcelődtek is vele, hogy mire vár, csak a szőlő meg a szövőszék, itt van a szomszédban Teréz, pont illene hozzá. Nem ismerem a kor ismerkedési és udvarlási szokásait, de feltételezem, hogy jól ismerhették egymást, hisz a két család szemközt lakott egymás-

sal. Szintén apám mesélte, hogy „egy újabb szóvátétel” alkalmával István kiugrott a szövőszékből, átment Szmetenáékhoz és megkérte Teréz kezét. Ennyi volt, igaz volt, ahogy a mesében.

Birtokomban van a több helyen hibádzó házassági levelük másolata, mely szerint 1887. január 10-én volt az esküvőjük. Teréz 1864-ben született, róla nagyon keveset tudok... Gondolom, hogy nem asszonyként ismerkedett meg a munkával. A következő évben 1888-ban született István, majd 1892-ben Géza, 1894-ben László, 1896-ban Margit, 1901-ben Lajos, 1903-ban Teréz 1905-ben Béla és 1907-ben Árpád. De 1890-ben és 1898-ban (?) is született egy-egy fiú (Géza és Lajos!!) akik egy éves koruk előtt elhunytak, így kapta az utána következő is

ezt a nevet! Tehát teljesen bizonyos, hogy a 23 éves Teréz az esküvő utáni bő húsz évben várandós volt, szült, szoptatott, mosott (nem géppel hanem teknőben, nem a csapból folyó vízzel, hanem kútvízzel), főzött (nem gázon vagy villanyon, hanem kemencében, petróleumlámpánál), takarított. Nem lehetett könnyű az élete. Mire az elsőszülöttek megnőttek, kitört a „nagy háború”, Géza fiáról – aki fogságba esett –, nem is tudott. Teréz 1919-ben halt meg, István pedig 1935-ben.

Végezetül még két emlékezet szeretném leírni:

Apám nem kedvelte a kukoricakását, pedig minden héten volt. A kemencéből kivett ételt fazekastul hűlni az udvaron álló szekérre tették ki, s reménykedett, hátha egy arra járó vándorlegény ellopja és nem lesz többé ez a „csemege”.

A másik a munkával kapcsolatos. Már kis korukban számos feladatott kaptak. Például Ő hétevesen Bélával (9 éves) a szőlőt vigyázta, a gunyhóban – így mondta – éjszákáltak, az elemózsiájuk kenyér, szalonna, hagyma és egy üveg bor volt.

Palásthy Péter 2015.

A fenti cikkben említett síremlék ma is áll a hatvani temetőben, sajnos jó fotó nincs róla, mert a sírt néhány szép régi vadgesztenyefa beárnyékolja. A síron lévő felirat:

PALÁSTHY ISTVÁN 1857-1935
és neje SZMETENA TERÉZ 1867-1919
A sok munka után most már pihenjeteK
emléketek őrzí a gyermeki szeretet

A sírt 1993. XII. 27-én 25 évre megváltotta Balogné Palásthy Jolika a család közreműködésével, 311. tételszám alatt. Ez tehát 2018-ban lejár. El ne felejtsek majd a leszármazók újra megváltani! *P-y L*

EMLÉKEZÉS BALOG JÓZSEFRE

Nagyon nehéz szívvel fogtam hozzá, hogy férjemről, Balog Józsefről megemlékezést írjak. 1932. június 6-án született Hatvanban. Iskoláit is itt végezte, majd a polgári iskola után a Mátravidéki Erőműben

helyezkedett el. Ott kitanulta a villanyszerező szakmát. Azután is ezen a munkahelyén maradt, tovább képezte magát és elektrikus lett. Munkakörénél fogva szinte állandóan három műszakban dolgozott. A három műszak, valamint többnyire a nagyfeszültség közelében végzett munka az egészségét megviselte.

Már gyerekkorunktól ismertük egymást, de ki-ki járta a maga útját. Mire felcseperedtünk, rájöttünk, hogy mi összetartozunk. Csonka családban nevelkedett, de nagy hatással volt rá Édesanyám és a Palásthy család összetartó példamutatása. Már udvarlása során is velünk tartott a máriabesnyői Palásthy találkozókra. Sok emlékezetes kirándulást tettünk ilyenkor a többi Palásthy gyerekkel. (A szemközi domboldalon árvalányhajat szedtünk.)

1955. augusztus 6-án volt az esküvőnk Hatvanban. 1958-ban született Rudolf nevű fiunk. Nagy volt a boldogság, mert lett, aki a Balog nevet tovább viszi. Várta esetenként a szüretet, mert ilyenkor Árpád bácsi és Lajos bácsi lejöttek Hatvanba, és jókat beszélgettek. Jó kedélyű, csendes, családszerető em-

Balog József és Palásthy Joli 1955. május, Máriabesnyő

*Palásthy Joli és Balog József házasságkötése,
1955. augusztus 6.*

*Balog József és Palásthy Joli 50. házassági
évfordulója 2005-ben*

ber volt. 50 éves házassági évfordulónkat az újhatvani templomban ünnepeltük meg.

A 60. házassági évfordulónkat még megérte, bízott abban, hogy felgyógyul és majd nagy bulit csapunk. Sajnos, ez azonban már csak álom maradt, mert 2015. au-

gusztus 22-én elment. Temetése az újhatvani temetőben volt 2015. szeptember 2-án.

Kedves unokatestvéreim, ismerőseim gondolatok Rá és mondjak egy imát érte. Bennem él, soha nem felejttem el!

felesége, Balog Józsefné Palásthy Joli

2002-ben Máriabesnyőn a Palásthy-találkozón Balog József (jobbra)

KÜRTI BÉLA 100 ÉVES!

Kürti Kratofil Béla, távoli rokonunk, a hatvani takácsipar tudományos feldolgozója, nemrég volt 100 éves. Róla már a PALÁSTHYAK 1. számában is szóltunk. Továbbá a 7. szám 12. oldalán Palásthy Péter idéz a „Hatvani takácsok” c. munkából néhány humoros idézetet.

Élettörténetét az alábbiakban lehet összefoglalni. 1915. november 10-én született Hatvanban. Apai és anyai ágon is valamennyi őse takács volt. Édesanyja Szmetya Mária 1879. I. 24-én született, és 1958. VII. 16-án hunyt el, az ő nővére volt Szmetya Teréz, aki viszont Palásthy István felesége volt. (Lásd Emlékszilánkok című cikkünket.) Szmetya Mária férjhez ment Kratofil Ferenchez (1871. X. 25-1935. XII. 12.), házasságkötésük 1895. XI. 20-án volt. Öt gyermekük volt (összesen ugyan hét, de kettő csecsemőkorban meghalt), a legfiatalabb Béla volt.

Nevét 1948-ban magyarosította Kürti Bélára. Apai nagyapja 1840-ben született, és mint kisunokájának, Bélának elmesélte, az 1849-es hatvani csatát a padlásról nézte. Emlékezik az 1919-es román megszállásra, amikor az ellő tehenüket ki kellett vinni az istállóból, mert a román tiszt a lovát kötötte oda, és a tehen a szakadó esőben az udvaron ellett.

Kürti Béla az elemi és a középiskoláját szülővárosában végezte. 1926-ban végezte az elemi iskola IV. osztályát, majd a polgári iskola következett. 1927-ben indult Hatvanban a gimnázium, ide átírták az első osztályba. A gimnáziumban végig jeles tanuló volt. Szinte minden ifjúsági szervezet vezetőségében benne volt: iskolai sportkör alelnöke, az önképzőkör elnöke, a cserkészcsapat őrvezetője, a Mária-kongregáció elnökeként. 1935-ben érettségizett a hatvani M. Kir. Áll. reálgimnáziumban.

1935 őszén a szegedi Polgáriskolai Tanárképző Főiskolára iratkozott be magyar-történelem és német szakra. De mint kiderült, a német szakosoknak saját költségükön nyaranta Németországba kellett utazni, a nyelvet gyakorolni. Ezt nem tudta vállalni, ezért még az ősz folyamán helyette a testnevelés szakot vette fel. A főiskolán végig kitűnő tanuló volt. 1939-ben kapta meg tanári diplomáját.

Első munkahelye Kunszentmiklóson, a Constantin Katolikus Polgári Iskolában volt. Két hónap után helyezték át Ceglédre, a Polgári Fiúiskolába. Itt mindegyik szakirányú végzettségét tanította. 1943-ban igazgatóhelyettes lett. Mint polgári iskolai tanár, mellékállásban nevelőtanár volt a Surányi Hadiárva Otthonban.

A II. világháború alatt többször behívták katonának. 1944. január 10-től, az amerikai fogság végéig, 1946. január 10-ig volt távol Cegléd-től. Háborús élményeit „A Kárpátoktól a Rajnáig” c. kiadványában írta meg.

1947-ben megbízták a ceglédi Polgári Fiúiskola igazgatói teendőivel. 1947 őszétől a kecskeméti tankerület szakfelügyelője volt. Mint a polgári iskola utolsó igazgatója, az 1948-as tanév végén lemondott igazgatói beosztásáról, és „közlegényként” dolgozott tovább az akkor megalakult Táncsics Mihály általános iskolában. Ekkortól kezdve már csak testnevelést tanított. 1957 őszétől a Kossuth Gimnáziumban tanított 1968-ig, végül a ceglédi Közgazdasági Iskola következett, ahonnan 1976-ban ment nyugdíjba.

1950. december 12-én indította el Cegléden első ízben a tornasportot. Edzőként női tornával foglalkozott. Létrehozta a Ceglédi Építők SE Torna Szakosztályát. 1976-ban méltatlan körülmények között hagyta abba edzői pályafutását. Ez egybeesett a nyugdíjba vonulás évével.

Mint nyugdíjas, megtalálta elfoglaltságát mint szellemi, mint fizikai értelemben is. Tavasztól őszig az Öregszőlőben lévő kertjében dolgozott, ahová unokái is szívesen kijártak. Ősztől tavaszig pedig helytörténeti kutatásokat végzett. Másfél évtized alatt 12 kiadványa jelent meg. Ezek főleg a ceglédi sport történetével foglalkoznak, de a takácskodás is szerepel.

1978 decemberében megalapította a Ceglédi Sporttörténeti Bizottságot, ennek eredménye a hazánkban elsőnek vidéken létrejött sporttörténeti gyűjtemény, a sportmúzeum. Munkásságát Cegléd Város Önkormányzata 1995. május 8-án „Cegléd város díszpolgára” címmel ismerte el. De

ezenkívül számos más elismerést és kitüntetést is kapott.

1946 decemberében kötött házasságot Berényi Gizellával, Gizike névvel, akivel 65 évet éltek együtt. Házasságukból két fiúgyermek született, Béla 1948-ban, aki régész lett és a Szegedi Móra Ferenc Múzeum régészeként ment nyugdíjba, és György, aki a pedagógus pályát választotta és 2011-ben a ceglédi Kossuth Gimnázium igazgatójaként vonult nyugdíjba. Kürti Bélának öt unokája és hat dédunokája van.

Felesége, Gizike néni 2012 januárjában hunyt el, azóta egyedül él. Korához képest jól van, leszármazói és ismerősei segítségére vannak.

Végül meg kell említeni az egyik hatvani takácskodással foglalkozó írásának bevezető sorait, melyet ugyan már közöltünk a PALÁSTHYAK első számában, de tanulságul mindig érdemes felidézni:

Pályamunkámmal emléket szeretnék állítani apámnak, akit a „takács betegség” az

asztma, idő előtt a sírba vitt. Nem élhette meg, hogy a szövőszék imbolygó lámpája mellett tanuló, mindig könyvet bújó kisfiából tanár legyen, de akinek tollát most az ő örökös munkától elgyötört keze vezeti.”

Isten éltesse még sokáig Kürti Bélát!

*Kürti György írásai alapján
összeállította Palásthy Lajos*

SZÉPIRODALOM NEM MESE. IGAZ TÖRTÉNET

A parancsnok kedvetlenül bámult ki a csendőrlaktanya ablakán. Ólomvértes nehéz felhők tolongtak az égen, s a felkavarodó szél már egy-egy hószikrát is kicsiholt belőlük.

– Nagy havazás készül – gondolta a parancsnok, és az íróasztalára bámult. – És éppen ilyenkor hurcolják el az embereket.

Már megkapta a hivatalos utasítást, hogy három nap múlva jön a katonaság, körülzárja a falut. A kijelölt családokat a csendőrörsnek kell előállítania.

– No, az én legényeim addigra kikaracsonyozhatják magukat – gondolta. Mind a hatot hazaengedte a családjához, Gyetvába, Túrócba. Utazhatnak eleget. Egymaga néz az ünnepek elé, neki nincs még családja. Csak egy fénykép az íróasztalán: nagyszülők, szülők meg ő mint gyerek. Nézi a képen a nagymamát, ahogy szinte rátekint csipkés főkötője alól. Ezt a nagymamát nagyon szerette, meg is tanult tőle magyarul. Nyelvtudása okán helyezték őt ebbe a faluba, így tud beszélni az emberekkel. Könnyebb így kapcsolatot tartani velük, de azért érzi, hogy mégis félnek tőle. Minap is egy gyerkőc jött szembe vele az úton, és buzgón köszönt neki:

– Dicsértessék... ízé... pokvalempan Jezsus Krisztus!” – vágta ki ijedten. Itt még mindenki dicsértessékkal köszön, bár már igyekeznek az ő nyelvén mondani.

A szél meg-megzörgette az ablakot, mintha üzenetet hozott volna.

Üzenet?

Borzongva gondolt bele, mi vár az emberekre. Hogy kiket pakolnak teherautók-

ra, azt csak akkor közlik a kiszemeltekkel, nehogy elmeneküljenek. Neki már itt van a lista az asztalán. Húsz család. Férfi, asszony, öreg, gyerek, mind. Nézi a neveket. Elég sokat ismer már közülük. Kotorikék, Szikoraiék... De hiszen itt az asszony várandós! Így ragadják ki az otthonából?!

Elfordult az asztaltól, ahol eddig a listát bámulta. – Na és? A Szűzanyának is áldott állapotban kellett Betlehembe utaznia... nem?

Csak hát nem fütetlen marhavagonban...

Mit törődöm velük – mormolta, de tekintete újból és újból visszatévedt a fényképre. Mintha szemrehányást olvasott volna ki a nagymama tekintetéből. Megpróbálta másfelé terelni a néma párbeszédet:

– Nagymama, te ilyenkor Szentestén sokszor főztél nekem mákos gubát, mert a te magyar faludban ez volt a szokás. Itt is az, ebben a kis palóc fészekben... Neki most nincs ki főzzön, elutaztak a legényei. Főzhetne ugyan magának, de semmihez nincs kedve. Valami nyomasztja. Kinéz a sötétbe, s látja, hogy már szakad a hó.

Az a gonosz lista az asztalán... Húsz név. Húsz családot hurcolnak el a Szudéta-vidékre.

Hirtelen papírt, ceruzát vesz elő. Írni kezd. Semmi közlés, csak a nevek. Értsenek belőle!

Kilép a hóförmeteges sötétbe, elindul a Fő utcán. Egyik udvarból a betlehemesek éneke hallatszik. Gyermek fűjják a Mennyből az angyalt. Itt úgy mondják erre a szokásra, hogy „rengetnek”.

A csendőrparancsnok megáll, mosolyog, hallgatja az éneket. Amikor az elnémul, a háziasszony kilép a pitvarból:

– Hányan vagytok? – kérdi.

– Hatan! – válaszolják kórusban.

– Annyifelé szaladjatok!

– Nem lehet, mert keskeny az udvar, széles a gatyá! – jön a válasz.

– No, akkor kerüljétek beljebb!

A szomszédságban Gyula bácsi lakik, a falu ezmestere. Ablakából kiszűrődik a petróleumlámpa fénye. Odabent az asztalnál ül a család, éppen diót törnek, mert ilyenkor kiderül, ki lesz egészséges, ki beteg, attól függően, hogy milyen diót törtek fel. Az baj, ha kukacosat. A gyerekek felvisítanak, ha egészségeset találnak.

Gyula bácsi hirtelen felkapja a fejét, az ablakra néz: – Valaki jár az udvaron!

– Akkor a Bodri leszedné a nadrágját! És eszeveszetten ugatna – veti közbe a felesége.

– Hm. Igaz. De azért megnézem.

Gyula bácsi kilép az udvarra. Bodri éppen visszatérőben van a kiskaputól, mint aki kikísért valakit. Csóválja a farkát.

– Mi van, te kutya? Járt itt valaki?

Észreveszi az ablakpárkányra tett nagy követ. Papiros széle kandikál ki alóla. Gyula bá kiveszi, nézi, odabent a lámpához tartja:

– Nevek... egy-kettő... három... hús név. Mit jelent ez?! Ki tette ide? Mit akart? Miért nem jött be?

Nézi a kusza betűket, az ismerősök nevét. Az udvarba senki be nem jöhet úgy, hogy a Bodri nem üvöltene. Csak egy valaki, aki minden lakatos munkát, fegyverjavítást rá szokott bízni. Ezért eléggé össze is barátkoztak. A kutya meg egészen a kegyeibe fogadta...

– Már tudom, miféle lista ez! Titkos üzenet! Megyek, végigjárom mind a húszat! Még ma este! Legyen idejük elrejtőzni...

Kabátot vesz, int a feleségének, s kilép a csendes éjbe. Az asszony mindent értve bólogat.

A csendőrparancsnok a havat rázza le a sapkájáról, kabátjáról, s melengeti kezét a kis kályhánál. Egyszer csak felkapja a fejét, az ablakra mered. Van ott valami?

Odamegy, kinyitja. A peremen cserépszilke van, tányérral letakarva. Benne mákos guba. Karácsonyi vacsora.

A friss kinti levegőtől meglibben a láng a kis lámpában. Fénye rávetül a fényképre. Nézi, nézi a parancsnok. A nagymama rámosolyog.

Történt vala mindez az Úrnak 1946. esztendejében.

Ott, ahol a két patak összeér.

Aki elmesélte, Gyula bácsi lánya. Ma is él.

Varsányi Viola

A PALÁSTHY CSALÁDNÉVRŐL

A palást szó a magyar nyelvben délszláv (bolgár vagy horvát-szerb) jövevényszó; első említése 1156-ból való. Forrása minden bizonnyal a bolgár *plast*, vagy a szerb-horvát *plašt* ('köpeny') lehetett. A szóeleji mássalhangzótorlódást ejtéskönnyítő magánhangzó oldotta fel, így alakult ki a ma is használt *palást* szóalak.

Maga a *plast*-*palást* szó eredeti jelentése 'rangot, tisztséget jelző hosszú, bő ujjatlan köpenyforma ruhadarab'. Ebből a későbbiekben további jelentésváltozatok alakultak ki, mint az *elpalástol* ('leplez'), még később

a matematikai műszó, 'a henger/a kúp oldalának felülete' jelentésben.

Közismert tény, hogy a családnév az egykori Hont vármegyei Palást községre utal (ma Szlovákia Nyitrai kerületének Lévai járásába tartozik); a település földesúrnak neve volt. Hajdú Mihály magyar családnéveket ismertető enciklopédiájában ezt írja:

„...*palást* szavunk szimbolikus személynévvé vált 'palástot viselő, palástot készítő' jelentéssel. (*Palástos* alakban fönn is maradt az oklevelekben.) Ebből a személy-

névből magyar névadással (minden végződés vagy összetétel nélkül) településnév keletkezett Hont vármegyében, amelyhez hozzájárulván az 'onnan/oda való' jelentésű -i képző, eredetre, származási helyre utaló családnévvé lett.”

Hajdú a 2007. január elseji állapotnak megfelelő születés kori családnevek teljes listáját kutatta (összesen 10 millió 162 ezer magyar állampolgár családnevét), melyből 1776 fő viselte a Palásti név különféle változatait. Részletes bontásban: Palásti 1492 fő, Palásty 22 fő, Palásthi, Palásthy 228 fő; további alakváltozatok: Palasti, Palasthy.

A Palásti/Palásthy családnév Hajdú Mihály szerint a Duna-Tisza közén, különösen annak keleti felében gyakoribb.

Források:

Benkő Loránd (főszerk.): A Magyar Nyelv Történeti-Etimológiai Szótára (harmadik kötet, Ö-Zs, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1976)

Hajdú Mihály: Családnevek enciklopédiája. Leggyakoribb mai családneveink (Tinta Könyvkiadó, 2010)

Tótfalusi István: Magyar Szótörténeti Szótár

Zaicz Gábor (főszerk.): Etimológiai szótár. Magyar szavak és toldalékok eredete (Tinta Könyvkiadó, 2006)

Palásthy Kinga

HÍREK

ifj. Palásthy András és Luca második gyermeke, András, 2015. július 11-én 55 cm-rel és 3240 grammal megszületett. Az első gyermekükről a 14. számunkban adtunk hírt.

Az édesapa, Palásthy András Palásthy Lajos unokája, és a kis András a 5. dédunoka.

*

*Palásthy András
szül.: 2015. július 11.*

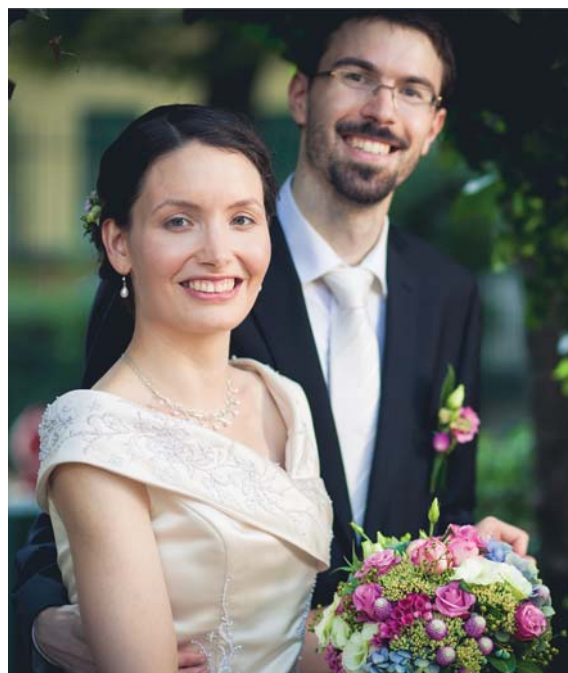
*Palásthy András
szül.: 2015. július 11.*

Balogh Ákos és Palásthy Anna (aki Palásthy Imre lánya) harmadik gyermeke, Balogh Hanka Luca 2015. november 21-én délelőtt 52 cm-rel és 3650 grammal megszületett. Hanka név a Johanna különleges változata, melynek jelentése „Isten kegyelme”. Így szerettek volna hálát adni harmadik gyermekükért. A „nagy” tesók is rajongásig szeretik őt. Az első gyermekükről a 13., a másodikról a 14. számunkban adtunk hírt.

*Balogh Hanka Luca
szül.: 2015. november 21.*

*

*Palásthy Kinga és Kunszenti-Kovács Dávid
2015. augusztus 15.*

2015. augusztus 15-én tartotta esküvőjét a budapesti Egyetemi templomban Palásthy Kinga és Kunszenti-Kovács Dávid.

Palásthy Kinga Palásthy Lajos unokája, Palásthy Imre nyolc gyereke közül a legidősebb.

Kunszenti-Kovács Dávid egy Oslóban (Norvégiában) élő magyar házaspár gyermeke. Matematikus.

Életképek a 2006-os Palásthy találkozóról Máriabesnyőn: Palásthy Joli és Ócsai Béla beszélgetnek

*Balog József
2006-ban Máriabesnyőn*

IMPRESSZUM

A kiadvány szövegét összeállította Palásthy Lajos 1538 Budapest, Pf. 519. kisgrafika@freemail.hu

Várjuk továbbra is a családi eseményekről érdekességekről a híradásokat, valamint az érdeklődésre számot tartó cikkeket!

A lap megjelenik minden év május végén, a máriabesnyői nagy Palásthy találkozóra. Az újság az interneten is elérhető: www.PalasthyBt.hu/palasthyak Ugyanitt Palásthyakról stb. további információk!

Tördelés:
Palásthy Bt.,
Palásthy Imre,
www.PalasthyBt.hu

www.PalasthyBt.hu/palasthyak

Életképek a 2006-os Palásthy találkozóról Máriabesnyőn

